

REPUBLIKA E KOSOVËS – РЕПУБЛИКА КОСОВО – REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 12 maj 2016
Nr. ref.: RK934/16

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

Rastin nr. KI93/15

Parashtrues

Ahmet Tërnavë

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, Rev. nr.
12/2015, të 4 shkurtit 2015**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Parashtruesi i kërkesës është z. Ahmet Tërnavë nga fshati Lismir, komuna e Fushë-Kosovës (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës).

Vendimi i kontestuar

2. Vendimi i kontestuar është Aktgjykimi i Gjykatës Supreme, Rev. nr. 12/2015, i 4 shkurtit 2015.
3. Parashtruesi i kërkesës aktgjykimin e kontestuar e ka pranuar më 20 mars 2015.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjykimit të lartpërmendur të Gjykatës Supreme, për të cilin parashtruesi pretendon se i është shkelur e drejta e tij e garantuar me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), si dhe nenin 6 [E drejta për një proces të rregullt] të Konventës Evropiane për Mbrotjtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 të Kushtetutës, në nenin 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, Nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji), dhe në rregullin 29 të Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 10 korrik 2015, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 19 gusht 2015, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Altay Suroy gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Robert Carolan (kryesues), Ivan Čukalović dhe Arta Rama-Hajrizi.
8. Më 14 shtator 2015, Gjykata e njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës. Të njëjtën ditë, Gjykata i dërgoi Gjykatës Supreme një kopje të kërkesës.
9. Më 14 shtator 2015, Gjykata kërkoi nga Gjykata Themelore në Prishtinë të dorëzojë fletëkthesën, e cila tregon se kur parashtruesit të kërkesës i ishte dorëzuar Aktgjykimi i Gjykatës Supreme, Rev. nr. 12/2015, i 4 shkurtit 2015.
10. Më 3 mars 2016, Gjykata e pranoi fletëkthesën e kërkuar nga Gjykata Themelore në Prishtinë që tregon se parashtruesi i kërkesës, aktgjykimi i lartpërmendur i Gjykatës Supreme i ishte dorëzuar më 20 mars 2015.
11. Më 14 prill 2016, pas shqyrtimit të raportit të gjyqtarit raportues, Kolegji shqyrtues njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

12. Parashtruesi i kërkesës kishte qenë në marrëdhënie pune si elektrikist në Mihjen Sipërfaqësore, ish-Elektroekonomia (në tekstin e mëtejme: punëdhënësi).
13. Më 11 gusht 1993, me arsyetimin se parashtruesi kishte shkaktuar dëm në vendin e punës, Komisioni Disiplinor i punëdhënësit nxori Vendimin për ndërprerjen e marrëdhënies së tij të punës. Kundër Vendimit të Komisionit Disiplinor, parashtruesi i kërkesës paraqiti ankesë në Komisionin e Ankesave.
14. Më 8 shtator 1993, Komisioni i Ankesave refuzoi ankesën e parashtruesit si të pabazuar dhe vërtetoi Vendimin e Komisionit Disiplinor.
15. Më 20 mars 1996, Gjykata Komunale në Prishtinë (Aktgjykimi K. nr. 2137/94) parashtruesin e kishte liruar nga akuza për shkaktimin e dëmit në punë.
16. Bazuar në shkresat e lëndës, në vitin 2003, parashtruesi i kërkesës, parashtroi padi në Gjykatën Komunale në Prishtinë për kthim në vendin e tij të mëparshëm të punës. Në këtë procedurë gjyqësore, në cilësinë e të paditurës, ishte Korporata Energjetike e Kosovës, Kompania e thëngjillit “Kosova” (në tekstin e mëtejme: KEK).
17. Më 4 korrik 2005, Gjykata Komunale në Prishtinë (Aktgjykimi, C1. nr. 36/03) miratoi padinë e parashtruesit të kërkesës, anuloi si të kundërligjshme vendimet e dy organeve disiplinore të punëdhënësit dhe detyroi KEK-un ta kthejë parashtruesin e kërkesës në vendin e tij të mëparshëm të punës.
18. KEK-u parashtroi ankesë në Gjykatën e Qarkut në Prishtinë kundër Aktgjykimit të lartpërmendur të Gjykatës Komunale, duke pretenduar shkelje të procedurës kontestimore, konstatim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike dhe zbatim të gabuar të së drejtës materiale.
19. Më 7 dhjetor 2006, Gjykata e Qarkut në Prishtinë (Aktgjykimi Ac. nr. 62/2006), refuzoi si të pabazuar ankesën e KEK-ut dhe vërtetoi Aktgjykimin e lartpërmendur të Gjykatës Komunale në Prishtinë.
20. KEK-u paraqiti revizion në Gjykatën Supreme kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Prishtinë, duke pretenduar shkelje thelbësore të Ligjit për Procedurën Kontestimore dhe zbatimin të gabuar të së drejtës materiale.
21. Më 15 maj 2008, Gjykata Supreme (Aktvendimi, Rev. nr. 61/2007) miratoi revizionin e KEK-ut, prishi Aktgjykimin e Gjykatës së Qarkut në Prishtinë dhe atë të Gjykatës Komunale, duke e kthyer lëndën në rigjykim në shkallën e parë.

22. Gjykata Supreme, vendimin e saj për kthimin e lëndës në rigjykim e arsyetoi duke konstatuar se gjykatat e shkallës më të ulët për shkak të zbatimit të gabuar të së drejtës materiale nuk kanë vërtetuar drejt gjendjen faktike. Në lidhje me këtë, Gjykata gjeti se gjykatat e shkallës më të ulët nuk kanë marrë për bazë pretendimet e KEK-ut lidhur me zbatimin e të drejtës materiale, përkatësisht zbatimin e Rregullores së KEK-ut për marrëdhënien e punës. Kjo Rregullore kishte pranuar cilësinë e marrëdhënies së punës punëtorëve të ish-Elektroekonomisë, të cilëve u kishte ndërpre marrëdhënia e punës mbi çfarëdo baze. Në bazë të kësaj Rregulloreje ishin ftuar punëtorët që të paraqiten në punë më së largu deri më 1 korrik 2000. Sipas Gjykatës Supreme, parashtruesi nuk e ka shfrytëzuar këtë të drejtë, duke mos u paraqitur në punë në afatin e caktuar.
23. Më 15 dhjetor 2011, në procedurë të rigjykimit, Gjykata Komunale në Prishtinë (C1. nr. 268/08) refuzoi, si të pabazuar padinë e parashtruesit, përmes të cilës kishte kërkuar anulimin e vendimeve të punëdhënësit të vitit 1993 dhe kompensimin për pagat e papaguara për periudhën 10 mars 1993 deri më 11 mars 2009.
24. Gjykata Komunale në Prishtinë gjeti se më 6 tetor 2000, KEK-u ishte regjistruar në regjistrin e përkohshëm të bizneseve të UNMIK-ut. Kjo Gjykatë, më tej, konstatoi se: *“fakti se Korporata Energjetike e Kosovës (KEK) e cila është themeluar dhe regjistruar pas luftës në Kosovë, në të njëjtat asete që i ka pasur ish Elektroekonomija e Kosovës me seli në Prishtinë, e pastaj në të ish Elektroekonomija e Serbisë, nuk nënkupton se e njëjta është trashëgimtare-suksesore e Ndërmarrjes Publike ‘Elektroekonomija e Serbisë’”*.
25. Prandaj, Gjykata Komunale në Prishtinë konstatoi se KEK-u nuk është përgjegjës për dëmin e shkaktuar ndaj paditësit dhe si rrjedhojë nuk ka detyrim për t'i kompensuar pagat e humbura, të saktësuara në padinë e tij.
26. Parashtruesi parashtroi ankesë kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale, duke pretenduar shkelje të procedurës, konstatim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike dhe aplikim të gabuar të së drejtës materiale.
27. Më 8 korrik 2014, Gjykata e Apelit (Aktgjykimi CA. nr. 4228/12) refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtruesit dhe vërtetoi Aktgjykimin e Gjykatës Komunale në Prishtinë.
28. Gjykata e Apelit në Aktgjykimin e saj konfirmoi qëndrimin e Gjykatës Komunale në Prishtinë, duke konstatuar se parashtruesi *“[...] nuk provoi deri në përfundimin e shqyrtimit kryesor të çështjes e as në procedurë sipas ankesës se e paditura [KEK] ka legjitimacion real pasiv në këtë çështje juridike [...]”*.
29. Kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, parashtruesi paraqiti revizion në Gjykatën Supreme, duke pretenduar shkelje të dispozitave të procedurës kontestimore dhe zbatimit të gabuar të drejtës materiale. Në vazhdim, parashtruesi pretendoi se KEK-u ishte trashëgimtare e ish-Elektroekonomisë dhe si rrjedhojë

është e obliguar që t'i paguaj atij kompensimin për ndërprerjen e marrëdhënies së tij të punës.

30. Më 4 shkurt 2015, Gjykata Supreme (Rev. nr. 12/2015) revizionin e parashtruesit e refuzoi si të pabazuar.
31. Në Aktgjykimin e saj, Gjykata Supreme konstatoi se Gjykata e Apelit në mënyrë të drejtë ka vlerësuar se KEK-u nuk mund të jetë palë në procedurë për arsye se nuk ka legjitimitet pasiv.
32. Kësisoj, Gjykata Supreme i vlerësoi si të papranueshme pretendimet e parashtruesit se KEK-u si trashëgimtare e ish-Elektroekonomisë ka trashëguar edhe detyrimet në raport me ish-punonjësit e ish-Elektroekonomisë. Në fund, Gjykata konstatoi se KEK-u nuk është trashëgimtare e ish- ish-Elektroekonomisë dhe si rrjedhojë *“[...] nuk mund të marrë ndonjë detyrim nga marrëdhënia e punës së punëtorit të ish-Ndërmarrjes Publike Elektroekonomia [...]”*.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

33. Parashtruesi në kërkesën e tij pretendon se gjykatat e rregullta kanë shkelur të drejtën e tij të garantuar me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm të Kushtetutës, si dhe nenin 6 [E drejta për një proces të rregullt] të KEDNJ. Megjithatë, parashtruesi i kërkesës nuk ka shpjeguar se si dhe pse janë shkelur e drejta e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
34. Në vijim, parashtruesi i drejtohet Gjykatës me kërkesën që të *“[...] të vlerësoj çështjen juridike se KEK-u ka legjitimitetin pasiv dhe e njëjta duhet të përgjigjet për obligimet e subjektit juridik – Elektroekonomia e Kosovës më vonë ndërron emrin në Elektroekonominë e Serbisë e pas luftës në Korporatë Energjetike e Kosovës që është një subjekt i njëjtë juridik”*.
35. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që të anulohen aktgjykimet e Gjykatës Supreme (Rev. 12/2015, të 4 shkurtit 2015), të Gjykatës së Apelit (Ca. nr. 4228/2012, të 8 korrikut 2014) dhe të Gjykatës Komunale në Prishtinë (C. nr. 268/2008, të 15 dhjetorit 2011) dhe çështja të kthehet në rigjykim.

Pranueshmëria e kërkesës

36. Gjykata së pari shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka plotësuar kriteret për pranueshmëri, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej në Ligj dhe në Rregullore të punës.
37. Në këtë drejtim, neni 113, paragrafi 7 i Kushtetutës, parashikon:

“Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

38. Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar në bazë të Kushtetutës, ai e konteston një akt të një autoriteti publik, përkatësisht Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, se i ka shteruar mjetet e nevojshme juridike dhe se ka paraqitur kërkesën e tij brenda periudhës kohore prej 4 (katër) muajsh pas marrjes së aktgjykimit.
39. Gjykata, gjithashtu, merr parasysh nenin 48 të Ligjit që përcakton:
- “Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.*
40. Përveç kësaj, Gjykata duhet të vlerësojë nëse parashtruesi ka plotësuar kriteret e përcaktuara me rregullin 36 të Rregullores së punës, i cili parasheh:
- “(1) Gjykata mund ta shqyrtojë një kërkesë nëse:*
- [...]*
- (d) kërkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.*
- (2) Gjykata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:*
- [...]*
- (b) faktet e paraqitura në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin për shkeljen e një të drejte kushtetuese.*
- [...]*
- d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.*
41. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se gjykatat e rregullta kanë shkelur të drejtën e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
42. Në këtë rast, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës thjesht deklaron se ka pasur shkelje të së drejtës së tij kushtetuese për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, pa shpjeguar si dhe pse faktet e paraqitura nga ai përbëjnë shkelje të së drejtës së tij kushtetuese në të cilën ai është thirrur.
43. Gjykata vëren se Gjykata Supreme kishte konstatuar se Gjykata e Apelit në mënyrë të drejtë ka vlerësuar se KEK-u, në cilësinë e të paditurës nuk mund të jetë palë në procedurë për arsye se nuk ka legjitimitet pasiv. Gjykata Supreme kishte përfunduar se KEK-u nuk është trashëgimtare e ish-Elektroekonomisë dhe, si

rrjedhojë nuk ka detyrim ndaj parashtruesit për pagesën e kompensimit për shkak të ndërprerjes së marrëdhënies së tij të punës nga ana e ish-Elektroekonomisë.

44. Kësisoj, Gjykata vëren se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme është i arsyetuar dhe tërësisht shpjegon pse ka vërtetuar se gjykata e shkallës më të ulët në mënyrë të drejtë ka vlerësuar se KEK-u në cilësinë e të paditurës nuk ka legjitimitet pasiv. Kësisoj, pas shqyrtimit të të gjitha procedurave, Gjykata gjeti se procedurat në gjykatat e rregullta nuk kanë qenë të padrejta apo arbitrare (Shih rastin *Shub kundër Lituanisë*, nr. 17064/06, GJEDNJ, vendim i 30 qershorit 2009).
45. Prandaj, Gjykata konsideron se aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme përmban të gjitha arsyet e nevojshme në të cilat është bazuar, në pajtim me kërkesat e nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së.
46. Gjykata, thekson më tej, se nuk është detyrë e saj sipas Kushtetutës të veprojë si gjykatë e shkallës së katërt në lidhje me vendimet që merren nga Gjykata Supreme për mungesën e legjitimitetit pasiv të paditurës. Është roli i gjykatave të rregullta që të interpretojnë dhe të zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (Shih rastin *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Nr. 30544/96, GJEDNJ, Aktgjykimi i 21 janarit 1999, shih gjithashtu rastin: KI70/11, parashtrues të kërkesës *Faik Hima, Magbule Hima dhe Besart Hima*, Aktvendim për papranueshmëri, i 16 dhjetorit 2011).
47. Në fund, Gjykata rithekson se parashtruesi i kërkesës nuk ka paraqitur asnjë argument bindës që do të vërtetonte se shkeljet e pretenduara, të përmendura në kërkesë, përbëjnë shkelje të së drejtës së tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm (Shih rastin *Vanek kundër Republikës Sllovaqe*, Nr. 53363/99, GJEDNJ, Vendim i 31 majit 2005).
48. Për arsyet e lartpërmendura, Gjykata përfundon se faktet e paraqitura nga parashtruesi në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin e tij për shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm dhe se parashtruesi i kërkesës nuk ka dëshmuar në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij.

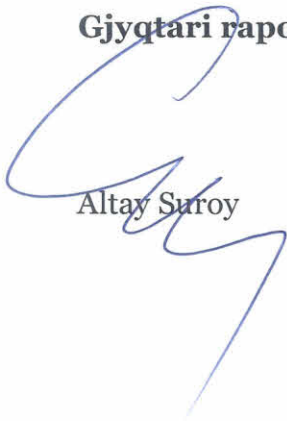
PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113, paragrafi 7 i Kushtetutës, nenet 20 dhe 48 të Ligjit dhe me rregullin 36 (2) (b) dhe (d) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 14 prill 2016, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20 paragrafi 4 të Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Altay Suroy

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi